

«Fiesta» a Tiana, 30 anys de les aventures de The Pogues per terres catalanes

Es compleixen 30 anys del pas del grup de folk-punk per Barcelona | El cap de fotografia d'Enderrock ens posa en context i en recorda l'experiència

The Pogues enregistrant el clip de «Fiesta» a Tiana l'any 1988 | Xavier Mercadé

A la sala Zeleste no hi cabia ni una agulla i els cossos que l'omplien estaven amarats de suor. La festa era grossa, d'aquella que queda a la memòria pels segles dels segles. **The Pogues** arribaven en el seu millor moment just quan els discos *Red Roses for Me* (WEA, 1984) i *Rum Sodomy & the Lash* (WEA, 1984) havien aplanat el camí perquè el grup visqués el seu any de glòria gràcies a les cançons incloses a *If I Should Fall from Grace with God* (Island, 1988).

Va ser la superbanda que va aconseguir ajuntar l'esperit punk anglès més destraler amb la música d'arrel irlandesa més propera a la disbauxa. Amb una secció de vents perfectament greixada i una sonoritat compacta, només li faltava la benzina adulterada que ofería el cantant i fundador **Shane MacGowan**, un personatge únic i irrepetible, amb una dentadura en pitjor estat que la de Johnny Rotten (**Sex Pistols**), i que semblava viure sempre pendent del contingut de la seva ampolla. Era el típic músic que podia aconseguir que qualsevol concert de la banda acabés en un gran èxit, en una bronca descomunal o en un caos de proporcions bíbliques.

The Pogues enregistrant el clip. Foto: Xavier Mercadé

If I Should Fall from Grace with God és d'aquells discos que han sabut aguantar amb força dignitat el pas dels anys. Amb fusta de clàssic i una excel·lent producció de **Steve Lillywhite**, el treball inclou un bon grapat de cançons per cantar alçant l'ampolla de cervesa mig tèbia ("Bottle of Smoke (<https://www.youtube.com/watch?v=s5OOeuvoq8>)"), fusions d'estils ("Metropolis (<https://www.youtube.com/watch?v=5kZ4bPQfg-Q>)"), apropaments a altres cultures ("Turkish Song of the Damned (<https://www.youtube.com/watch?v=b6fFJX4OkDw>)"), cançons amarades d'enyorança plena ("Thousands are Sailing (<https://www.youtube.com/watch?v=gc1G7aCpSsl>)"), "Lullaby of London (https://www.youtube.com/watch?v=cPtw8PI_fn0)") i fins i tot un diamant polític com "Fairytale of New York (<https://www.youtube.com/watch?v=j9jbdgZidu8>)", una nadala fora de temporada cantada a duet amb la personal veu de **Kristy McColl**.

Però si aquell disc serà recordat per alguna cançó, sens dubte ho serà per "Fiesta", tema que ha sobrepassat temps i espai per convertir-se en un clàssic popular. Addictiva des de la primera audició, es va compondre al desert d'Almeria, on **The Pogues** participaven a l'espatarrant *western* *Straight to Hell*, dirigit per Alex Cox l'any 1987. Els membres de la banda angloirlandesa hi apareixien fent un paper de mexicans i compartien cartell amb Dennis Hopper, Courtney Love o Grace Jones.

La lletra de la cançó és una anada d'olla cantada en *spanglish* i que parla de fires, nines 'xoxones', brandis i bingos, que podria rimar amb 'gringos'. Però enmig de la disbauxa també hi ha algun dard enverinat que enviaven a la seva exbaixista **Cait O'Riordan**, que va abandonar llavors el grup per casar-se amb **Elvis Costello**, que també havia estat el productor del segon treball dels **Pogues** i que feia poc havia publicat el disc *King of America* (Demon, 1986).

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6pY19t-l6qo>

Doncs el que dèiem: érem a la sala Zeleste completament suats, l'actuació havia acabat, però pel terra de la sala hi havia uns paperets que convidaven a la gravació del nou clip dels **Pogues** per a

la cançó "Fiesta" i convocaven a tothom l'endemà a la plaça Major de Tiana.

El vídeo va ser dirigit ni més ni menys que per Adrian Edmonson, conegut a casa nostra sobretot pel seu paper de Vyvyan, el punk demolidor de la sèrie *Els Joves*. Amb uns ingredients així només podien fer un rodatge delirant i absurd carregat de tòpics vergonyosos amb toreros i *bailaoras* de flamenc. Però també hi surten imatges del seu concert celebrat la nit anterior a la sala Zeleste, i del grup disfressat ballant al terrat de la Casa Batlló i pels carrers de Tiana, on tota la colla irlandesa es va dirigir amb una bona ressaca per muntar-la ben grossa.

The Pogues enregistrant el clip de «Fiesta» a Tiana l'any 1988. Foto: Xavier Mercadé

La plaça s'havia decorat com de festa major, **MacGowan** anava disfressat de torero i la banda s'esperava dins un camió. Era curiós veure la reacció de les àvies encuriosides davant aquell enrenou un dia laboral i mirant horroritzades com dues grupis es barallaven per enrotllar-se amb el cantant mentre aquest jugava amb una navalla entre cervesa i cervesa. I, com es pot veure al vídeo, la festa va durar fins a altes hores de la matinada.

The Pogues va tornar a Barcelona l'any 1989 i va multiplicar la seva capacitat de convocatòria: van fer un Palau d'Esports i van compartir cartell amb **UB40** i **Dead Pakirri & The Pantojas**. Però a partir d'aleshores ja res no va ser el mateix: l'addicció a l'alcohol va afectar tant **Shane MacGowan** que va ingressar en una clínica de desintoxicació. El seu lloc, això sí, va ser ocupat per un suplent excepcional, l'ex-**The Clash**, **Joe Strummer**, durant una breu temporada. La banda es va anar desfent a poc a poc fins a desaparèixer el 1996, i va reaparèixer el 2001 amb les piles carregades, el cantant rehabilitat, la reedició de luxe dels seus set discos i un treball nou en directe.

The Pogues enregistrant el clip de «Fiesta» a Tiana l'any 1988. Foto: Xavier Mercadé